

Als je vindt dat er niet genoeg bands naar je smaak in Friesland spelen, kun je altijd nog zelf een podium beginnen. Drie enthousiaste zestigers drijven al sinds 2015 Muzykkafee DeVille, in het midden van nergens bij Hieslum.

TEKST JACOB HAAGSMA
FOTO'S NIELS DE VRIES

Geen poppodium, geen cultuurzaal ligt zo afgelegen als Muzykkafee DeVille. Letterlijk aan het einde van een kronkelige, onverharde, doodlopende weg, een eind buiten het minieme dorpje Hieslum.

Daar, in een oude boerderij, vinden we zorgleerbedrijf Op 'e Timpe. Loop over het erf, door het keurig ingerichte restaurant, via de werkplaats en daar is het dan: Muzykkafee DeVille. In de oude, grotendeels opnieuw opgebouwde schuur.

Het is er niet veel groter dan een woonkamer, maar wel gezellig. Vol 'authentieke elementen', zoals dat op Funda heet: een deur met een klink, oud houtwerk, een bar. En een heuse balkonpartij rondom, met fraai uitzicht op het podiumpje. „Klein Paradiso”, noemt Bolswarder Broer Feenstra (60) dat.

Hij is een van de initiatiefnemers van Muzykkafee DeVille. Samen met het paar Meinze Bakker (62) en Sita Adema (65), die hier wonen en met een oud-collega van Sita uit de zorg dit zorgleerbedrijf runnen. Voor mensen met een beperking. „Nee!”, zegt Meinze beslist „Wy sizze: 'mogelijkheden'. Wy ha it net oer 'cliënten', wy ha it oer 'medewerkers'.

Die houten bar, trouwens, heet Sita's Bar – zij heeft behalve haar achtergrond in de zorg ook de nodige horecapapieren. Meinze Bakker, voorheen hovenier en timmerman, heeft de boel hier grotendeels eigenhandig verbouwd. Eigenlijk wilde hij wel een studio, maar het werd een heuse muziekzaal. En dat al negen jaar lang.

Broer, eigenlijk uit het naburige Tjerkwerd, en Meinze zijn muzikanten. Ze reiden altijd al wat af, vanwege concerten, zoals die van Willy DeVille in Leeuwarden toen die nog leefde – de naamgever van dit podium. Broer: „Nei ús smaak trede der mar in pear goede bands op yn Fryslân, en yn it hiele Noarden.”

Dan zelf maar aan de slag. En met succes. Dik veertig bands stonden er sinds 2015 op dat kleine podium, vaak voor een volle zaal. In de zomer zetten ze wel eens buiten in de tuin een podium neer. „Dan is it moai drok, dat jout wat in Woodstock-sfearke”, zegt Broer, niet vies van vergelijkingen met de grotere buitenwereld.

Sita, Meinze en Broer halen de bands naar Hieslum die ze zelf leuk vinden (en kunnen betalen – waarover zo meer). Dat zijn dan vooral lui uit het 'roots'-genre, en daar zitten soms best grote namen bij. Kaz Lux en John Schuursma bijvoorbeeld, ooit in de roemruchte band Brainbox. Mercy John, mede-auteur van Danny Vera's klassieker *Rollercoaster*. Jake LaBotz, de Amerikaanse roots-rocker die ook acteert, soms zelfs naast Sylvester Stallone – let goed op als *Rocky IV* weer eens op tv is.

Verder komen er veel roots-bands uit Nederland, maar ook zowaar 'Caledonian soul'-band Blue Rose Code uit Schotland. Tributebands zijn zeldzaam op de agenda. „Dêr fine wy net safolle oan”, zegt Broer. „Yn oare popsealen komme al fierstente folle fan sokke bands. Wy ha leaver bands mei eigen nûmers.”

Zoals Town Of Saints, een Groninger band met toch twee Leeuwarders in de gelederen. Dat was destijds de eerste band die in DeVille speelde – voor een afgeladen zaal, tot achter de bar. Deze vrijdagavond doen ze hun een na laatste optreden ooit. Voor veel minder mensen dan die eerste keer: de combinatie dreigende mist en kronkelweggetje zal menigeen hebben afschrikt.

De initiatiefnemers van Muzykkafee DeVille in Hieslum: Broer Feenstra, Sita Adema, Meinze Bakker.

DeVilLe: muziekpodium voor dansende knarren

'Alde knarren' dansen bij de band Town Of Saints in Muzykkafee DeVilLe in Hieslum.

Die allereerste keer, trouwens, stond er nog helemaal geen podium. Nu wel: een kleintje maar, het is dringen geblazen. Bij de tienkoppige band Soul Vibration moesten de blazers ernaast hun ding doen.. „Wij zijn aan het passen en meten of het bekken er ook op past”, zegt bassist Abel de Kam van Town Of Saints, „maar zij zijn er heel trots op”.

Geen kwaad woord verder. Abel: „Het zijn echte liefhebbers, die je heel hartelijk ontvangen. Ze doen het echt met liefde en passie.” Het eten uit eigen keuken, nasi met kip en met speciale dieetwensen werd netjes rekening gehouden, was ook heel okee.

Meinze Bakker, in rood Town Of Saints-T-shirt, had nog wel even woorden met frontman Harmen Ridderbos, bij de soundcheck. Hij vond het geluid te hard, ook al omdat de boel flink weerkastt in deze kleine ruimte. „As it te lûd is, draai ik aanst sa de reade knop omleech”, zegt Meinze beslist. Zover komt het niet.

Broer Feenstra zit er minder mee, blijkt later op de avond. „Lekker hard, lekker roc-ke”, zegt hij. „Hjir mei ik wol oer.” Je zou er wel eens bij willen zijn, als er gepraat wordt over welke bands nu weer naar Hieslum moeten komen.

Die vergaderingen pakken ze grondig aan, en daarbij heeft Sita Adema beslist ook een stem. Van haar moet het vooral niet te rustig. „Net fan dy muzyk om by te sitten. Der moat wol dûnse wurde kinne.”

„Ik ben heel erg fan van dit soort podia”, zegt Ridderbos. „Zo’n fijn initiatief, van mensen die dit zelf runnen en zorgen voor een

goede sfeer. Echt een *do it yourself*-instelling. We hebben al op heel veel van dit soort plekken gespeeld, in dorpen waar je nog nooit van hebt gehoord. En die plekken hebben weer hun eigen publiek, van mensen die anders misschien nooit op ons af waren gekomen. Dit soort plekken zijn heel belangrijk.”

Toen Town Of Saints nog bij een boekingskantoor zat, gold de afspraak dat er voor dit soort plekken wel wat van de gage af kon – „al vonden ze dat daar niet zo leuk”.

Maar ja, een podium met een capaciteit van tachtig, hooguit honderd mensen en een maximale entreprijs van een vriendelijke 12,50 euro – dan zijn de financiële mogelijkheden niet oneindig.

„Soms sitte de bands wat te heech yn de priis”, zegt Broer, „mar as se hjir graach spylje wolle, sakje se wol. Sa wurket dat dochts. Dy muzikanten binne sels faak ek echte leafhawwers.”

Toch een dingetje, en dat komt ook door de programmering: de gemiddelde leeftijd van de bezoekers is hoog, grijs is de dominante haarkleur. Wat voor deze veteranen geen beletsel blijkt om de dansvloer op te zoeken. Sita’s dochter en haar kersverse echtgenoot (sinds een week) staan achter de bar, maar de kinderen van Broer vertonen zich hier maar weinig..

„It is wat in âldelullekafee”, zegt Broer. „Alde knarren, fyftich- sechtichplus. De jongere generaasje giet leaver nei hiele grutte konserten, mar wy fine sokke yntime dingen folle moaier.”

En waarom ook niet, bedenkt de verslaggever op het donkere, bochtige, onverharde en mistige ‘paad werom’ (ja, Piter Wilkens speelde hier ook een keer).

Muzykkafee DeVilLe is hun ongesubsidieerde feestje, van deze drie ondernemende, gepassioneerde zestigers. En zo geven ze hun leven en dat van muzikanten en bezoekers kleur.

Het eerstvolgende concert in Muzykkafee DeVilLe is van de Nederlandse americanaband Tip Jar, op zondagmiddag 24 november.
www.devillehieslum.nl

“

AS IT TE LÛD IS,
DRAAI IK AANST
SA DE READE KNOP
OMLEECH